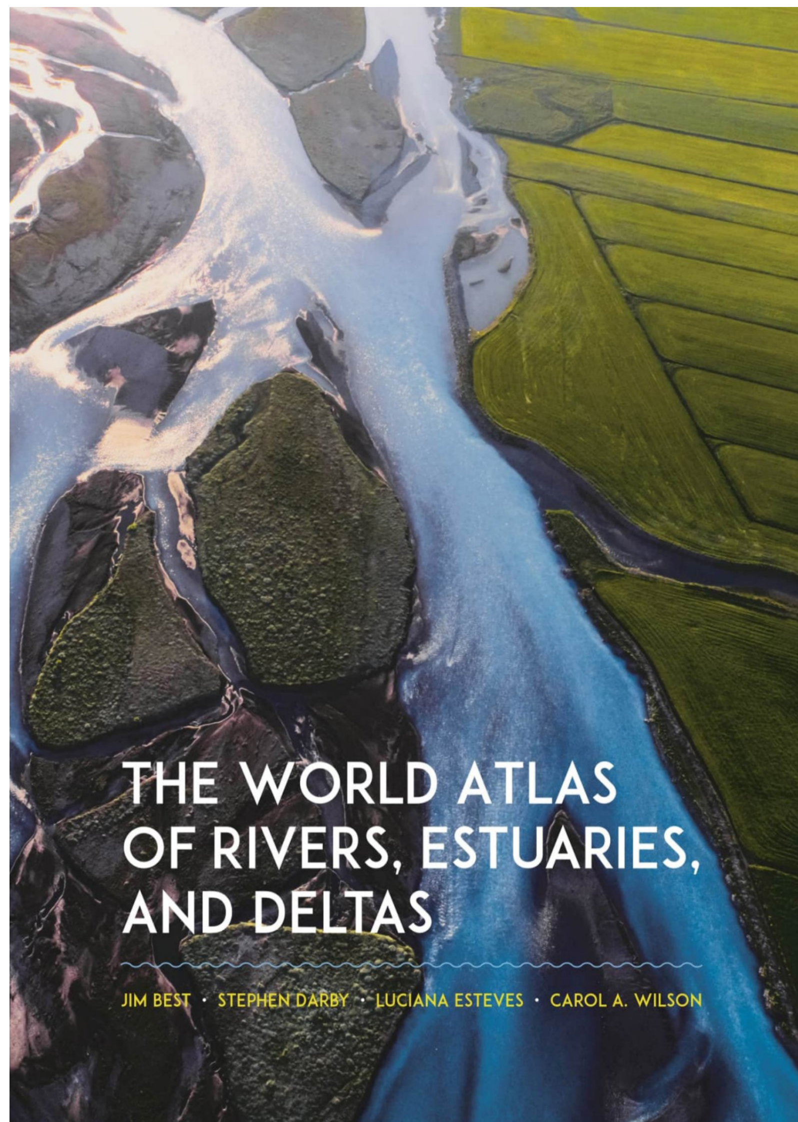
The World Atlas of Rivers, Estuaries, and Deltas Best pdf download

https://ebookmass.com/product/the-world-atlas-of-rivers-estuaries-and-deltas-best/

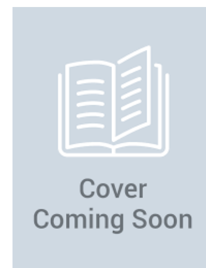
The Best of Me Sharon Sala

https://ebookmass.com/product/the-best-of-me-sharon-sala/

The Best of Me Sharon Sala

https://ebookmass.com/product/the-best-of-me-sharon-sala-5/

The Best of Me Sharon Sala

https://ebookmass.com/product/the-best-of-me-sharon-sala-4/

The Best of Me Sharon Sala

https://ebookmass.com/product/the-best-of-me-sharon-sala-2/

Her Vagabond Heart (The Rivers Brothers Book 2) Mary Waterford

https://ebookmass.com/product/her-vagabond-heart-the-rivers-brothers-book-2-mary-waterford/

THE WORLD ATLAS OF RIVERS, ESTUARIES, AND DELTAS

JIM BEST · STEPHEN DARBY · LUCIANA ESTEVES · CAROL A. WILSON

THE WORLD ATLAS OF RIVERS, ESTUARIES, AND DELTAS

THE WORLD ATLAS OF RIVERS, ESTUARIES, AND DELTAS

JIM BEST • STEPHEN DARBY • LUCIANA ESTEVES • CAROL WILSON

PRINCETON UNIVERSITY PRESS
PRINCETON AND OXFORD

Published by Princeton University Press
41 William Street, Princeton, New Jersey 08540
99 Banbury Road, Oxford OX2 6JX
press.princeton.edu

Library of Congress Control Number 2023943776

ISBN 978-0-691-24483-9
Ebook ISBN 978-0-691-24484-6

Typeset in Ulises and Autor

Printed and bound in Malaysia
10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

British Library Cataloging-in-Publication Data is available

This book was conceived, designed, and produced by UniPress Books Limited
Publisher: Nigel Browning
Commissioning editor: Kate Shanahan
Art director: Alex Coco
Project manager: David Price-Goodfellow
Designer: Lindsey Johns
Editor: Susi Bailey
Illustrators: Martin Brown, Sarah Skeate and John Woodcock
Picture researcher: Julia Ruxton

Cover image: © Tom Wagenbrenner
Cover design: Wanda España

Contents

Introduction

Rivers, estuaries, and deltas comprise some of the most spectacular landscapes on Earth. Having acted as cradles of civilizations and now providing livelihoods for billions of people, they also lie at the very heart of human existence. This atlas examines their processes, form, and ecology, and their links with the human experience. It is a book about rivers, estuaries, and deltas—those elements of the landscape that connect the mountains to the oceans, and on which the world's most diverse ecosystems thrive.

As it makes its epic journey across the landscape to the sea, water forms the unifying thread between the world's rivers, estuaries, and deltas. Rivers are the conduits of water across the landscape, connecting to estuaries and deltas where they empty into lakes, seas, and oceans. Earth is the only known planet to have water in three phases—solid ice, liquid, and water vapor—and exists in a kind of a "sweet spot" of cosmic serendipity due to our distance from the sun. As such, water carves and molds the landscape through the erosion and deposition of sediment, permits the establishment of life, and generates conditions that have, over geological time, led to diverse ecosystems of global importance.

A living mosaic

River, estuary, and delta environments are also home to a teeming variety of life, supporting some of the most diverse ecosystems on our planet and creating a living mosaic of bewildering complexity and beauty. Yet not only are these environments home to great ecological diversity, but their evolution and character are also part of the very reason why such diversity has evolved. We have now come to realize that the ecosystems we live with today, and that provide humans with much natural capital—agriculture, water, food, materials, recreation—have been coevolving with the world's rivers, estuaries, and deltas. The behavior and morphology of rivers, estuaries, and deltas are dependent on the characteristics of the physical, chemical, and biological processes that have been shaping these landscapes for many millions of years.

▶ **Spreading out**
As rivers meet a body of water, they spread out and deposit sediment to form deltas. Here, the sediment-laden Tsiribihina River in Madagascar empties into the Mozambique Channel.

▲ **River culture**
The Arno River snakes its way through the city of Florence, Italy, a center for the explosion of Renaissance science and art.

The human experience

More than this, however, rivers, estuaries, and deltas sit at the heart of human experience. They have formed routes for human migration across the globe, provided the water and fertile sediments needed to stimulate the growth of agriculture and cities, and acted as the inspiration of much human culture and art.

The natural patterns of rivers, estuaries, and deltas provide shapes and forms that are at once fascinating, reassuring, and thought-provoking. How did these patterns emerge? What controls their characteristics? How long have they existed and how have they changed over space and time in the past? And how is life entwined with the different facets of these landscapes? Philosophers, hunters, farmers, nomads, artists, scientists, poets, and travelers have all posed these same questions over the course of human history, seeking to gain both a better insight into the world as they have perceived it, and to use this understanding to look more closely into their own existence and experiences. Through this book, we will give our own answers to these questions.

Legendary links

Rivers, estuaries, and deltas have also served as objects of admiration and metaphors for much within the human condition throughout our history, holding importance for how we view ourselves and for the human journey through time. Rivers have held mythical significance since the earliest of times. They have, and still do, adopt a religious importance for billions of humans who have come to revere, respect, and worship these elements of the natural landscape.

The Hindu goddess Ganga, the personification of the Ganges River, represents purification, wellness, and benevolence. Legend has it that Ganga came to Earth after hearing cries from people who were dying from drought. The great Hindu deity Lord Shiva divided Ganga into seven streams to flood the Earth, with part remaining in the heavens as the Milky Way. The rest flows through India as the Ganges River, where the goddess lives. The waters of this sacred river thus have religious and cultural significance for millions, who believe that bathing in its waters will bestow powers of protection, forgiveness, and good health. Hindu pilgrims cast the ashes of their kin into the river so that their souls are brought closer to liberation from the cycle of life and death. River, estuary, and delta landscapes are thus far more than the physical, chemical, and biological processes from which they originate.

▲ **Holy river**
Statue of the Hindu goddess Ganga on the Ganges River, Rishikesh, India.

Source of inspiration

Rivers, estuaries, and deltas have captured the attention and fascination of artists for centuries, presenting natural vistas captured on stone, canvas, paper, fabric, and film. Depictions of life in, on, and around these landscapes are portrayed in ancient stone carvings, in paintings, on film, and in words.

These landscapes also offer metaphors for many aspects of human existence. The beautiful poem "The Negro Speaks of Rivers," written in 1920 by American poet Langston Hughes (1901–1967), traces Black history from the earliest moments of human civilization through to the horrors of slavery, and in doing so celebrates the strength and perseverance of Black heritage. Its lines compare the multilayered aspects of rivers and their progression through a landscape to the writer's soul, which is like the most ancient and longest of rivers.

I've known rivers:
I've known rivers ancient as the world and older than the flow
of human blood in human veins.

My soul has grown deep like the rivers.

I bathed in the Euphrates when dawns were young.
I built my hut near the Congo and it lulled me to sleep.
I looked upon the Nile and raised the pyramids above it.
I heard the singing of the Mississippi when Abe Lincoln went down to
New Orleans, and I've seen its muddy bosom turn all golden in the sunset.

I've known rivers:
Ancient, dusky rivers.

My soul has grown deep like the rivers.

The landscapes of rivers, estuaries, and deltas thus lie deep in our souls, being the origin of our evolution, where we have thrived and died, where we have coped with success and tragedy, and where we have seen great civilizations rise and fall.

The structure of this atlas will examine, in turn, rivers, estuaries, and deltas, following the journey of water downstream as it passes through these landscapes. In each landscape, we will examine the processes that control the flow of water and movement of sediment. This will then allow us to look at the shape and morphology of these landscapes—their anatomy—and consider the variety of life that exists in each, creating environments at a variety of scales in time and space. Novel technologies are providing us with fascinating new insights into these landscapes, enabling us to understand better their form and function.

▲ **Starry Night Over the Rhône (1888)**
Vincent van Gogh's (1853–1890) stunning depiction of night light over the River Rhône at Arles, France, at the head of the Rhône delta.

We will then consider how humans live in these landscapes and the intimate links between natural processes and human wellbeing. In our rapidly changing world, river, estuary, and delta landscapes are among those under most pressure from a wide range of factors, from sea-level rise to global climate change, and from land-use change and urbanization to the construction of huge megadams. These anthropogenic stresses are placing huge pressure on our rivers, estuaries, and deltas, and in some cases are even threatening their very existence. It is no exaggeration to say that how we deal with these threats is critical to the future of humanity.

Finally, we will peer into the future worlds of rivers, estuaries, and deltas. We will consider how we can manage these environments, how we can better study and understand them, and what new tools we possess to aid us in this. In this way, we hope to focus our attention on how we can better live with these environments and progress toward a more sustainable future for rivers, estuaries, and deltas, their ecosystems, and ourselves.

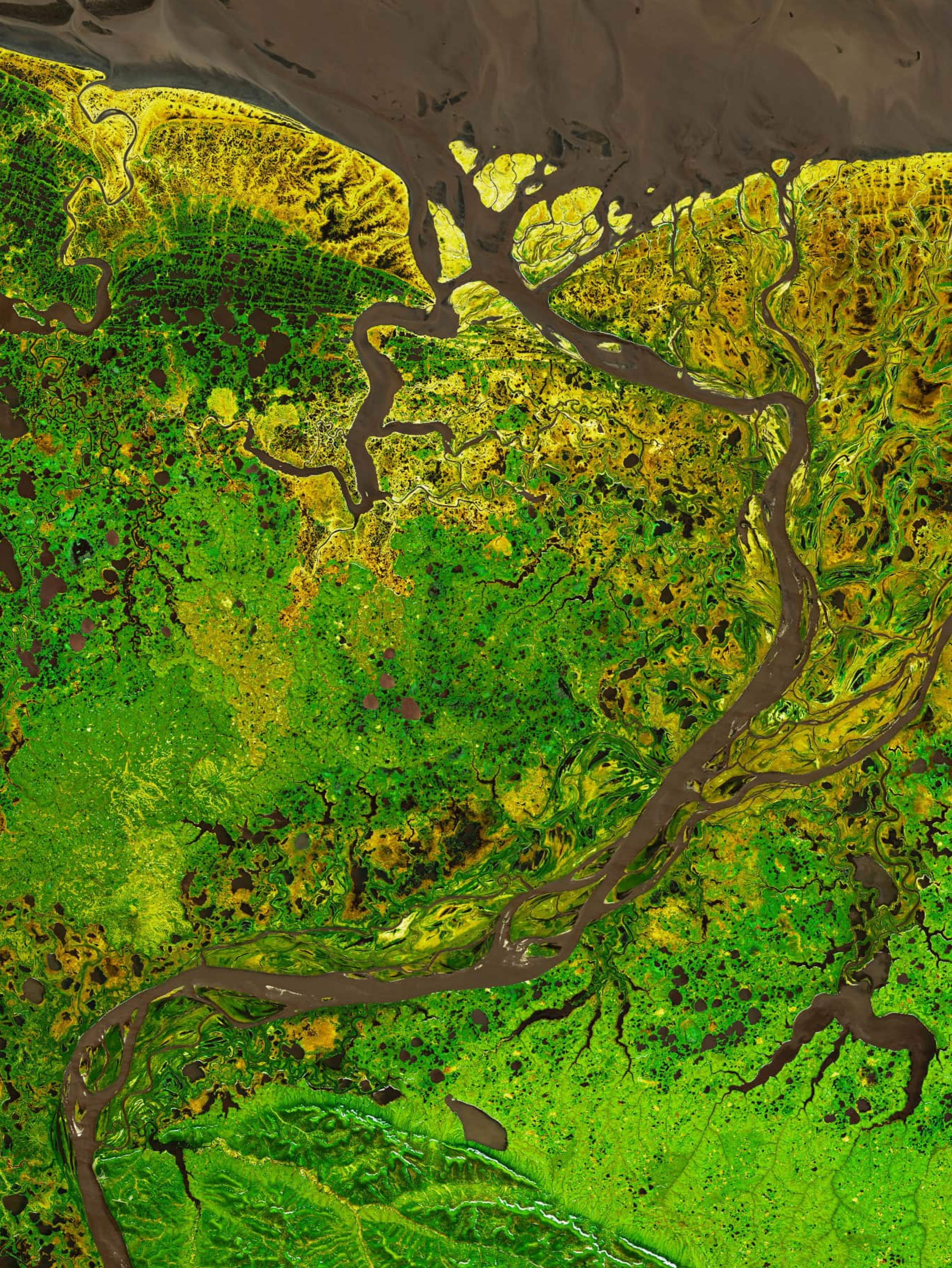
The World Atlas of Rivers, Estuaries, and Deltas provides a journey across these landscapes, guiding the reader through the unique conditions on Earth that permit their existence, how they change over time, and how the lives and livelihoods of humans are entwined with the lifeblood that water provides. Using maps, diagrams, and a range of beautiful images, we will guide you through the story of water and life in these landscapes. At the end of the atlas, we provide references to additional reading and several online resources for those who wish to pursue some of the aspects raised in this book further. The longevity of these landscapes reaches beyond human experience and history, and inspires us to view our stewardship of them through a lens that looks back into deep time and forward into the future.

Safe haven

Estuaries such as the Taw-Torridge estuary in England have provided safe harbor for seafarers for centuries.

1

The World of Rivers, Estuaries, and Deltas

A historical context

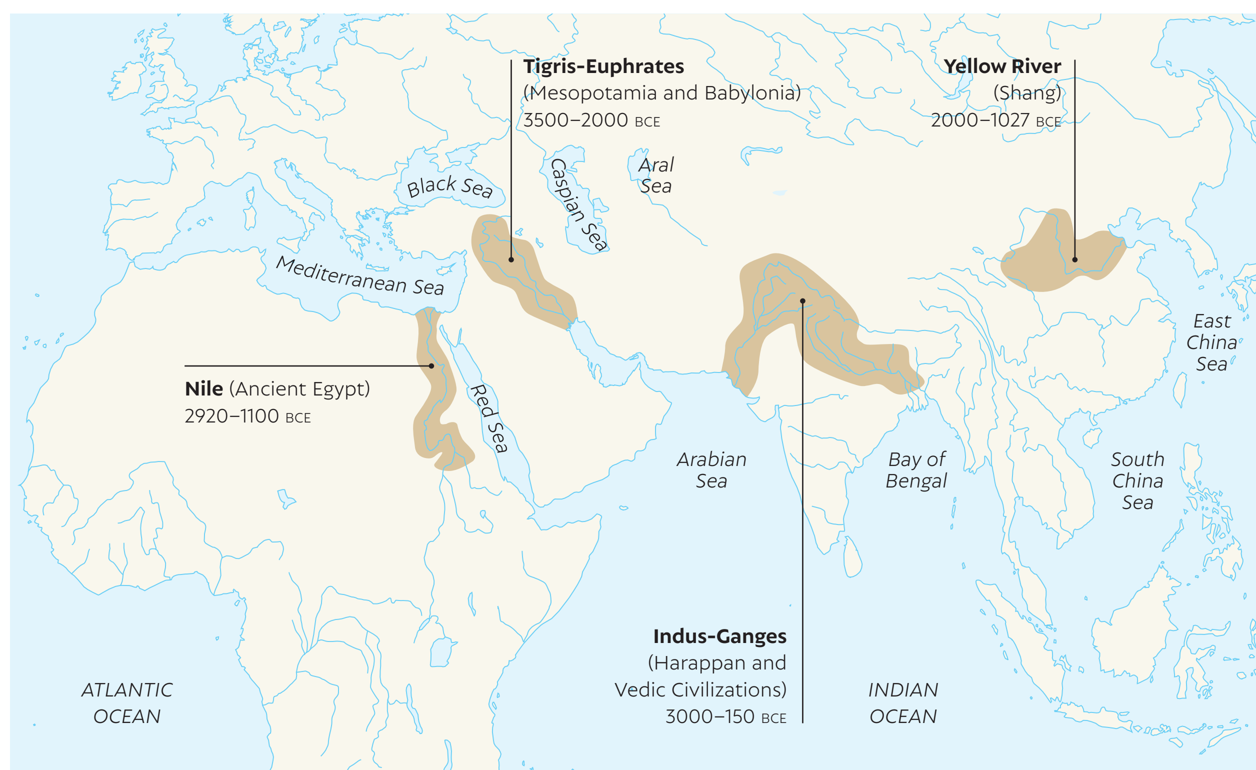
Rivers, estuaries, and deltas have been regions of especial significance across the entirety of human history. They have been home to growing civilizations, now host modern megacities, and comprise sites of critical historical importance. As such, they form a lens by which we can look to the future but also gaze into the past.

River civilizations

Rivers, estuaries, and deltas provide environments in which human civilization has thrived over millennia. River valleys supply fertile soils and water for irrigation, and an abundant source of protein from fish, forming havens where the transition to agricultural societies could flourish. Deltas also constitute productive land and act as gateways for trade, with estuaries forming safe harbors for ships that ply the world's oceans. Estuaries and deltas thus adopted a central place in the exploration of the world's seas and continents, providing bases from which human expansion could proceed.

RIVER VALLEY CIVILIZATIONS

The ancient civilizations of the Old World were based around river valleys and their deltas, which provided fertile soils, water, and access, and where agriculture, transport, and trade could flourish. These river-valley civilizations possessed very different languages, cultures, religions, and political systems, and were the birthplace of many advances in technology, agricultural practices, societal organization, science, and art.

Some of the earliest civilizations thus lay in the great river valleys of the world: the Tigris and Euphrates rivers (Mesopotamia, meaning "between the rivers"), which were home to the Sumerian, Assyrian, Akkadian, and Babylonian civilizations; the Nile River valley, with its great Egyptian dynasties; the Indus valley, where the Harappan and Vedic societies developed; and the Huang He (Yellow) River in China. Newer civilizations also thrived in river valleys, including those of the Niger River in western Africa, and the Khmer and Funan societies in Southeast Asia.

The Egyptian dynasties used the River Nile to manage and grow their kingdoms, and developed technologies for irrigating the river floodplain that allowed the practice of year-round agriculture. The ancient Egyptians also realized that measuring the height of the river, through gauges termed "nilometers," made it possible for them to ascertain when the annual flood was coming. Not only did this enable them to manage water on the floodplain more effectively, but it also allowed them to predict the likely yield of the yearly crop, including its success or failure, and thus set taxes that could be levied on agricultural production.

Civilizations in the Americas also had an intimate relationship with rivers, in both their growth and, perhaps, their demise. Cahokia, in modern-day Illinois, was the largest city ever built north of Mexico in pre-Columbian times. It consisted of a series of massive square-bottomed, flat-topped earthen pyramids, with the largest—termed Monks Mound—around 31 m (100 ft) high. Agricultural intensification, expansion of settlements, and development of the city were based around the productivity yielded by the river and its floodplain, with a relatively dry climate from 600 CE to 1200 CE perhaps facilitating this growth. There is also debate as to the possible role of increasingly larger floods in aiding the demise of the city after 1200 CE.

▲ **Ancient measurements of river height**
The nilometer at Rhoda Island in Cairo, Egypt, constructed in 861 CE, permitted the level of the River Nile to be measured using the octagonal vertical column, with the stilling chamber being linked to the river by three horizontal tunnels.

Exploring the Variety of Random Documents with Different Content

Distel kwam aan een groote zaal, van juweelen gemaakt, die schitterde als de zon, en hier dansten een menigte nimfen, als glimwormen, bij de muziek van zilveren belletjes.

Een dier nimfen kwam naar hem toe en vroeg, waarom hij daar kwam, en toen hij ’t haar verteld had, zeide Glimmertje: „gij moet voor ons werken, als gij den gouden tooverstaf wilt verdienen.”

„Wat moet ik dan doen?” vroeg Distel.

„Allerlei dingen,” antwoordde Glimmertje; „sommigen van ons bewaken de wortels der bloemen, en houden die warm en veilig; anderen verzamelen druppels en maken bronnen, die dan uit de rotsen ontspringen, waar de menschen met vreugde het frissche water drinken, anderen graven naar diamanten, maken gelukspenningen, en helpen de mijnwerkers om goud en zilver, op donkere plaatsen verborgen, te vinden. Kunt gij hier gelukkig zijn en trouw al deze dingen doen?”

„Ja, ter wille van Meiklokje kan ik alles,” zeide Distel dapper en toog terstond met alle macht aan het werk.

Het was hard en vervelend voor het vroolijke kaboutertje, dat van licht en lucht hield, om als een mol in de aarde te leven; en dikwijls was hij heel bedroefd en moê en verlangde hij zijn vleugels uit te slaan en rust te gaan nemen. Maar dat deed hij toch niet, en ten laatste zeî Glimmertje: „Nu hebt ge genoeg gedaan. Hier is de gouden tooverstaf en zooveel juweelen als gij verlangt.”

Maar Distel begeerde alleen den tooverstaf, en haastte zich om weêr naar boven in den zonneschijn te komen, zoo snel als hij maar klimmen kon, vol ijver om aan de Boschgeesten te laten zien, hoe goed hij woord gehouden had.

Zij waren blij hem weêr te zien en rieden hem aan wat uit te rusten. Maar hij had geen geduld om te wachten, en na een blik op Meiklokje, die nog vast sliep, vloog hij weg om de Luchtnimfen te zoeken.

Niemand scheen te weten waar zij woonden, en Distel werd al wanhopig; maar toen herinnerde hij zich opeens, dat hij, bij zijne eerste ontmoeting met Gonzer den bij, dezen over de Luchtgeesten had hooren praten.

„Naar den bijenkorf durf ik niet te gaan,” zeide hij, „want de bijen zouden mij vermoorden, omdat ik hun zooveel kwaad heb gedaan. Misschien echter zullen zij evenals de bloemen mij vergiffenis schenken, als ik hun eerst toon, dat ik er spijt van heb.”

Hij ging dus naar een klaverveld, en werkte hard, totdat hij twee klokjes vol zoeten honig verzameld had. Deze zette hij neêr bij de deur van den korf, toen niemand hem zag, en verschool zich daarop in een appelboom, daar dicht bij.

De bijen waren heel blij en verwonderd; want elken dag stonden twee paarsche potjes voor de deur, gevuld met zulken fijnen lekkeren honig, dat ze dien slechts gebruikten voor de Koningin en de koninklijke kindertjes.

„Het is zeker van de eene of andere goede nimf, die weet, hoeveel moeite wij dezen zomer gehad hebben, en die ons helpen wil onze celletjes te vullen vóór de vorst komt. Als wij ontdekken wie ’t doet, zullen wij de vriendelijke geefster hartelijk danken,” zeiden de dankbare bijen.

„Ha, ha! wij zullen nog vriendschap sluiten, denk ik, als ik zoo voortga,” lachte Distel, en had veel pret in zijn schuilhoek tusschen de bladeren.

Daarna zette hij niet alleen de met honig gevulde paarsche klokjes neder, maar vloog heinde en ver rond, om al de bloeiende kruiden te zoeken, die bijen gaarne uitzuigen, en brak haast zijn nek bij het aansleepen van bessen uit het bosch, of zakken vol meeldraden van bloemen, voor hun brood, totdat hij er zelf zoo wit uitzag als een kleine molenaar.

Hij hielp intusschen de mieren bij het dragen hunner zware vrachten, de veldmuizen bij hun oogst, en jaagde de vliegen weg van de rustig grazende koetjes in de weiden. Niemand zag hem, maar allen hadden den onzichtbaren bewerker van zooveel vriendelijks innig lief.

Maar eindelijk werd hij betrapt, toen hij juist bezig was, een verkouden hagedisje toe te dekken met een dik blaadje, als wollen deken.

„Kijk! daar is die stoute Distel!” riepen de bijen, op het punt van hem te gaan doodsteken.

„Neen, neen!” riep een oude krekel, die tot hiertoe het geheim bewaard had. „Het is die brave jongen, die zooveel gedaan heeft, om ons allen gemak en genoegen te bezorgen. Trekt uw angels in, en schudt hem de hand, voor hij wegvliegt en zich weêr verschuilt.”

De bijen konden het eerst haast niet gelooven, maar ziende dat het waar was, waren zij terstond bereid het verledene te vergeten en vriendschap te sluiten. Toen zij hoorden wat Distel begeerde, gaven zij hem terstond zijn wensch en zonden Gonzer, om hem den weg naar het Wolkenland te wijzen, waar de Luchtgeesten woonden.

Dit scheen wel een mooie plaats, want de hemel was rood en goud van boven, zilveren nevelen hingen als gordijnen aan regenbogen, en witte wolkjes waren opgestapeld als donzen kussens, voor de Luchtnimfen om op te slapen.

Maar thans waren zij druk bezig heen en weêr te vliegen als stofjes in een zonnestraal, sommigen polijstten de sterren, opdat ze ’s avonds helder schijnen zouden, sommigen trokken water op, uit rivieren en meren, om het later als regen of dauw op aarde neêr te storten; anderen zonden berichten met de winden, die als telegraafbeambten met tijdingen uit alle werelddeelen heen en weêr vlogen; en weêr anderen weefden van licht stralende stoffen, om donkere muren meê te behangen, uitbottende planten meê te beschijnen en al de bewoners van het luchtruim meê te bekleeden.

„Deze zijn het, die ik noodig heb,” zeide Distel, en vroeg om den mantel van zonneschijn.

„Eerst moet gij dien verdienen en ons helpen werken,” antwoordden de wevers.

Volgaarne ging Distel met hen en deelde hun schoone taak met hen; maar het prettigste werk vond hij toch, om zoete droomen van den droomenboom neêr te schudden op kleine kinderen in hun bedjes, en om plotseling in donkere kamers heldere sterke lichtstralen te laten neêrschieten en heen en weêr dansen op de muren, om zoodoende bedroefden of zieken te verheugen. Soms reed hij op een regendroppel naar de aarde, als een kleine waterkarreman, en besprenkelde den stoffigen weg, of drenkte een dorstig plantje. Hij hielp de winden boodschappen overbrengen en bloemzaadjes dragen naar eenzame plekjes, om daar te groeien en te bloeien, als een aardige verrassing voor al wie ze daar vinden zou.

Het was een bezig en gelukkig leven, en hij had er schik in; want alle nimfen houden van licht, lucht en beweging en hij leerde zoodoende voor goede weldadige dingen te leven. Reeds spoediger dan hij had durven hopen, was de gouden mantel gewonnen, en als een vallende ster schoot hij neêr in het bosch, met zijn prijs.

„Nu nog één proef, dan wordt ze wakker,” zeiden de Boschgeesten, heel tevreden.

„Deze zal ik zeker heel akelig vinden, want ik ben geen watervriend, maar ik zal mijn best doen,” antwoordde Distel, en zweefde weg naar het bosch, waar hij een beekje volgde, totdat hij aan het meertje kwam, waar hij met Bromvlieg placht te spelen. Terwijl hij stond te bedenken, hoe hij de Waternimfen zou kunnen vinden, hoorde hij zwakke hulpkreten, en vond weldra een klein kikkertje, met een gebroken poot, op het mos liggen.

„Ik heb te ver willen springen, toen een wreed kind mij wilde vertrappen en nu ben ik hier tusschen de steenen gevallen; ik snak naar het water, maar kan mijzelf niet verder voortsleepen,” zuchtte de kikvorsch, terwijl zijn anders heldere kijkertjes dof stonden van pijn.

Distel had niet veel lust het klamme dier aan te pakken, maar toen hij zich herinnerde, hoe onvriendelijk hij vroeger voor dien Bromvlieg geweest was, zette hij het arme kikkertje op een afgevallen eikenblad, en trok dat toen

aan den stevigen steel naar den waterkant, waar hij het gewonde been in ’t water kon steken en hem in een eikeldopje wat te drinken geven.

„Ach! ik kan niet zwemmen, en dit bedje begint mij zoo te vervelen,” riep de arme kikker na een paar dagen, gedurende welke Distel hem met teederheid gevoerd en verzorgd had.

„Ik zal een waterlelieblad naar den wal trekken, en als gij daarop zit, kunnen wij rondzeilen waarheen we willen, zonder u te vermoeien.” Dit zeggende ging het kaboutertje terstond heen om het groene bootje te zoeken.

Daarna dreven ze den ganschen dag daarop rond en Hop, de kikker, werd zoo snel beter, dat hij weldra eraf duiken kon, en een beetje roeien met zijn voorpooten, of drijven en daarbij zijn gezonde been als roer gebruiken. Distel had wel gesproken van de Watergeesten, maar Hop was niet heel snugger, en hij leefde altijd in den modder, zoodat hij hem niets kon vertellen.

Eens echter stak een klein vischje zijn kopje omhoog en zeide:

„Ik weet wel waar ze wonen, de Watergeesten, en ter wille van het vriendelijke Meiklokje zal ik u toonen waar dat is.”

Distel liet nu Hop, die hem heel dankbaar was, over aan de zorgen zijner familie, plooide zijn vleugels dicht en dook in het meer achter het zilvervischje aan, dat al dieper het water in ging, totdat zij te land kwamen in een vreemdsoortig paleis van roode koraal, op den bodem van de zee. Bontgekleurde schelpen versierden de muren en bedekten de vloeren. Sierlijk zeewier groeide in het witte zand en overal lagen hoopen paarlen. De Waternimfen met haar blauwe jurkjes dreven hier en daar, of lagen te slapen op bedjes van schuim, gewiegd door de beweging der golven. Zij verzamelden zich rondom den vreemdeling en brachten hem allerlei schatten. Maar daarom gaf hij niet en zeide, wat hij alleen noodig had.

Toen zeide kleine Parel, de zachtste van de nimfjes: „Gij moet de koraalwerkers helpen, totdat de takken van hun boom de lucht bereiken;

want we hebben een nieuw eiland noodig, en dat beginnen wij op deze wijze aan te leggen. Het is een vervelend werk, maar vóór dat gedaan is, kunnen wij u de kroon niet geven.”

Distel was terstond bereid te beginnen, en ging haastig naar den koraalboom, waar honderden kleine schepseltjes het eene celletje op het andere bouwden, totdat de witte boom hoog en breed zich uitspreidde in het blauwe water.

Het was inderdaad vervelend werk, en het arme kaboutertje kon zijn vrees maar niet te boven komen voor de vreemdsoortige monsters, die er rondom hem zwommen, hem aanstaarden met hun groote oogen, of hem aangaapten met hun groote monden, alsof zij hem verslinden wilden. De zon scheen daar in de diepte niet, alleen een flauw schemerlicht, en de lucht scheen vol storm, als de golven boven hen rolden en wrakhout soms kwam aandrijven. De zeebloemen geurden niet, er waren geen andere vogels dan vliegende visschen, en in de verte de zeemeeuwen.

Distel snakte naar licht en lucht, maar bleef geduldig voortwerken en zijn eenig genoegen was, met Parel te drijven op de golfjes, die naar het strand toevloeiden en zoo een mondvol warme lucht te krijgen van de lieve aarde, die hij zoo verlangde weêr te zien.

Eindelijk stak de boom boven het water uit en was de lange taak volbracht, want nu zouden de golven verder zeewier tusschen de takken brengen, zeemeeuwen zouden aarde en takjes aanbrengen, om hun nesten te maken, en gaandeweg zou zich een eiland vormen, waar schepen konden aanleggen of wilde vogels rustig nestelen.

„Nu moogt ge heengaan. Hier is de kroon van waterdruppels, veranderd in diamanten, die koel en schitterend op het hoofd uwer Lelie zal rusten. Vaarwel, vaarwel,” zeide Parel, en stelde hem het loon ter hand en knikte hem toe, en Distel schudde het schuim van zijn vleugels en vloog weg in den zonneschijn, als een kapelletje dat blijde was uit de pop gekropen te zijn.

Toen hij aan het bosch kwam, zag hij, dat de Boschgeesten hem haastig tegemoet snelden, en zij hadden de plaats versierd met slingers, groen en bloemen tusschen de boomen; de vogels zongen hun mooiste liedjes op alle takken; het beekje lachte in ’t voorbijvloeien en haastte zich de goede tijding wijd en zijd te verbreiden, en de bloemen, met haar beste plunje aan, dansten van ongeduld, om hem te verwelkomen.

Meiklokje lag, met den mantel van zonneschijn rondom haar en den gouden tooverstaf in hare hand, te wachten op de kroon en den kus, die haar zouden opwekken uit dien langen slaap. Distel gaf die beide, en toen zij hare oogen opende en hare armen naar hem uitstrekte, was hij het gelukkigste wezen op de wereld. De Boschnimfen vertelden haar al wat hij gedaan had en hoe hij ten laatste geleerd had zachtzinnig, trouw en braaf te zijn, na zijn vele wederwaardigheden en moeiten.

„Gij moogt de kroon hebben, want gij hebt zoo hard gewerkt om die te verkrijgen, en dan zal ik een bloemkrans dragen,” zeide Meiklokje, zoo blijde en trotsch op haar broeder, dat zij om niets anders gaf.

„Houd gij gerust uw kroon, want hier zijn vrienden, die Distel zijn loon komen brengen,” zeiden de Boschnimfen en wezen op een troepje Aardgeesten, die tusschen de bemoste wortels van een ouden boom kwamen uitkijken.

Glimmertje bracht een gouden tooverstaf, gelijk aan dien hij voor Meiklokje verworven had, en terwijl hij dien gaf, kwamen de Luchtgeesten aanzweven, met een mantel van zonneschijn als hun gift. Ternauwernood hadden zij den gelukkigen Distel hierin gehuld, toen een geluid van eentonige muziek, alsof druppels op de maat neêrkwamen, zich liet hooren, en langs de beek kwamen in haar bootjes van rose schelpjes de Waternimfen met de kroon. Terwijl zij hem die op het hoofd zetten, gingen zij allen samen hand in hand rondom het tweetal dansen, met hun lieve stemmetjes roepende: „Distelpluis en Meiklokje. Lang leven onze Koning en Koningin!”

---

1 Wij willen hem evenals de schrijfster bij zijn verkorten naam noemen. ↑

KABBELTJE DE WATERNIMF.

Diep onder in de zee leefde Kabbeltje, een gelukkig, klein Waternimfje. Zij bewoonde een paleis van rood koraal, met tuinen van zeebloemen er rondom, de golven als een blauwe hemel er boven en wit zand vol edelgesteenten als vloer.

Kabbeltje en haar kameraadjes hadden een vroolijk leventje, ze speelden met de zeejongentjes, jaagden de vliegende visschen achterna, schommelden in schelpjes en vlochten fijne kleertjes om te dragen, van zeegras van allerlei kleuren.

Maar het tijdverdrijf, waarvan Kabbeltje het meest hield, was naar boven in licht en lucht te komen, en daar te drijven op de golfjes, die haar zachtkens wiegden in den zonneschijn, terwijl de zeemeeuwen neêrdaalden, om haar allerlei nieuws te vertellen van de groote wijde wereld, die zij op hun lange tochten zagen. Zij keek graag naar kinderen, die aan het strand speelden, en als zij een eindje de zee inliepen, nam zij ze in hare armen, droeg ze en kuste ze, hoewel die kinderen alleen het koude water en het witte schuim voelden.

Kabbeltje had maar één verdriet; want als er stormen kwamen, en de golven als zwarte wolken boven haar rolden, leden dikwijls vaartuigen schipbreuk, en degenen die de woeste zee dan deed verdrinken, kwamen naar beneden zinken, bleek en koud, naar het rijk der Waternimfen, die hen beweenden en hen neêrlegden in graven van wit zand, waarin juweelen als bloemen blonken.

Eens op een dag deed de storm boven een kindje neêrzinken in de diepte en in de stilte, die nog nooit verbroken werd. Zijn lieve oogjes waren gesloten, alsof hij sliep, zijn lange haren hingen glad langs zijn bleeke wangen, als nat zeegras, en de kleine handjes omklemden nog de schelpjes, die het knaapje bezig was geweest te verzamelen, toen de wreede golven het wegrukten.

Zilte tranen weenden de teerhartige nimfjes over dat kindje, ze rolden het in hun zachtste lakentjes en vonden het zoo lief en zoo droevig, dat ze er tegen opzagen, het uit het gezicht te brengen en te begraven. Terwijl zij slaapdeuntjes zongen, hoorde Kabbeltje, midden tusschen het geraas van wind en water, een droeven kreet, die haar scheen te roepen. Door schuim en golven zwom zij naar boven, en zag eene vrouw aan het strand staan, met uitgespreide armen, die de wreede zee smeekte, haar haar kindje weerom te geven.

Kabbeltje verlangde zoo vurig, die arme moeder te troosten, dat zij het vermogen kreeg, zich te vertoonen en haar zachte taal verstaanbaar te maken. Een slanke gestalte in een kleedje zoo wit als schuim, met oogen zoo blauw als de zee, en een zacht murmelend stemmetje, als vallende waterdruppels, boog zich over de schreiende vrouw, en vertelde haar, dat haar kind goed verzorgd werd beneden alle stormen, en beloofde haar, het kleine grafje steeds fraai te versieren met zeebloemen, en het te beschutten tegen alle kwaad. Maar de moeder wilde zich niet laten vertroosten, en weende nog bitterlijk, zeggende:

„Geef mij mijn knaapje weer, levend en lachend, of ik besterf het. Lieve nimf, hebt gij geen toovermiddel om mijn lieveling weer in ’t leven te roepen? O! zoek mij dat middel of laat mij naast hem slapen in de gulzige zee.”

„Ik zal heinde en ver zoeken, of ik iets tot uwe hulp kan vinden. Blijf maar de wacht houden bij het strand, en als er op aarde of in de zee een macht is, om hem weer levend te maken, dan zal ik tot u weêrkomen,” riep Kabbeltje, zoo vol ijver om dit heerlijke werk te doen, dat zij in den oceaan sprong en verdween als een waterbel.

Zij ging haastig naar de Koningin, in haar paleis van paarlen, en vertelde haar de geheele droevige geschiedenis.

„Lief Kabbeltje, gij kunt uw belofte niet houden, want er is geen macht in mijn koningrijk, om dit tooverwerk te verrichten. Het eenige middel, dat hier iets zou baten, zou zijn een vlam van de zon, om het lijkje weer ten

leven te verwarmen, maar gij zoudt de woning der Vuurgeesten heel in de verte niet kunnen bereiken.”

„Maar ik wil het beproeven!” riep Kabbeltje, dapper. „Als gij, zooals ik, de tranen van de arme moeder gezien hadt en haar jammerklachten gehoord hadt, dat zoudt gij gevoelen evenals ik en haar niet vergeefs laten wachten. Zeg mij, waarheen ik moet gaan, en ik zal voor niets bevreesd zijn, als ik het kind maar weer levend kan maken.”

„Heel ver weg, bij de zon, leven de Vuurgeesten, maar den weg kan ik u niet wijzen, want die is door de lucht en een Waternimf zou dien niet levend kunnen bereiken. Lief Kabbeltje, ga maar niet, want als u iets kwaads overkomt, zou ik mijn dierbaarste onderdaan verliezen,” zeide de Koningin—en al de andere Waternimfen smeekten haar insgelijks veilig thuis te blijven.

Maar Kabbeltje wilde haar belofte niet verbreken, en zij moesten haar wel laten trekken. De nimfen bouwden dus een grafje van fijne bonte schelpjes, waarin het kindje kon blijven liggen, totdat zij neêrkwam om het weêr levend te maken, en met een dapper vaarwel zweefde Kabbeltje weg, op haar lange reis naar het hemelgewelf.

„Ik zal de wereld doorreizen, totdat ik een weg naar de zon vind. De eene of andere vriendelijke geest zal mij, hoop ik, wel helpen, want ik heb geen vleugels en kan niet vliegen door de blauwe lucht als door de zee,” zeide zij, toen zij aan den anderen oever van de zee kwam en daar een schoon land voor zich zag. Frisch groen gras bedekte alle heuvels, bloemen ontloken overal, jonge blaadjes ontsproten op alle boomen en overal zongen vogels.

„Waarom zijt gij allen zoo vroolijk?” vroeg Kabbeltje verwonderd.

„De Lente komt! de Lente is in aantocht! en heel de aarde is blij,” zong de leeuwerik, en zijn stem kwam als muziek uit zijn kleine keeltje.

„Zal ik ook de Lente zien?” vroeg Kabbeltje, vol vuur.

„Weldra zult gij haar ontmoeten. De zonneschijn heeft ons verteld, dat zij in aantocht is, en wij haasten ons om op en gekleed te zijn, om haar te verwelkomen bij hare terugkomst,” antwoordde een blauw viooltje, en danste op haar stengeltje van vreugde.

„Aan haar zal ik vragen, hoe ik de Vuurgeesten kan bereiken. Zij reist elk jaar de wereld door, en kan mij misschien den weg wel wijzen,” zeide Kabbeltje onder het voortgaan.

Weldra kwam een mooi kind over de heuvels aandansen; zij had een kleur als het morgenrood, haar als zonnestralen, een stem als een zacht koeltje, en haar kleed vol zaden, blaadjes, dauwdroppels en bloemknoppen, die zij naar alle kanten heenstrooide, totdat de aarde en de hemel elkaar vriendelijk toelachten.

„Lieve Lente, wilt gij een arm nimfje voorthelpen, dat de woonplaats der Vuurgeesten zoekt?” riep Kabbeltje, en vertelde haar geschiedenis, met zooveel vuur, dat Lente even stilstond, om haar aan te hooren.

„Helaas, ik kan het u niet zeggen,” antwoordde Lente, „maar mijn oudere zuster, Zomer, komt achter mij aan, en zij weet het misschien. Ik wil u zeer gaarne helpen, daarom zal ik u dit lentekoeltje geven, dat u onvermoeid over land en zee zal voortdragen. Ik zou graag meer voor u willen doen, maar ik kan niet, ik moet verder gaan, daar de wereld mij roept.”

„Dank u zeer, vriendelijke Lente,” riep Kabbeltje, terwijl zij op den wind wegvloog. „Zeg nog een goed woordje tot die arme moeder, die aan het strand zit te wachten, en zeg haar, dat ik haar niet vergeet.”

Toen vloog het liefelijke jaargetijde verder, met haar zonneschijn en gezang, en het nimfje spoedde zich voort over berg en dal, totdat zij kwam aan de plaats, waar Zomer woonde. Hier scheen de Zon warm op vroege vruchten en rijpend graan; de wind blies frisch over geurige hooivelden, en deed de dikke takken van de boomen ritselen. Zware dauw en zachte regenbuien verfrischten al wat er groeide, en lange heldere dagen maakten de wereld hoe langer hoe mooier.

„Nu moet ik naar Zomer uitkijken,” zeide Kabbeltje, onder het voortzweven.

„Hier ben ik,” zeide een stem, en zij zag een schoone vrouw aankomen, in een groen kleed, met een gouden kroon op haar lokken, en haar armen vol prachtige bloemen.

Kabbeltje vertelde weêr haar geschiedenis, maar Zomer zeide, met een zucht van medelijden:

„Ik kan u den weg niet wijzen, maar misschien weet mijn broeder Herfst het wel. Ik wil u ook een gave schenken, om u voort te helpen op uwen weg, goed schepseltje! Deze zonnestraal zal u tot een lamp zijn, om uw weg te verlichten, want gij kunt nog wel een sombere reis te doen hebben.”

Toen ging Zomer verder, en liet alles, waarlangs zij gekomen was, groen en goud achter, en Kabbeltje vloog weg, om Herfst te zoeken. Weldra waren de velden geel van koren en granen; blauwe en witte druiven hingen aan de wijnstokken, noten ritselden naar beneden in de gele bladeren, en nachtvorst tooverde allerlei bonte kleuren op de boomen. Een koene jager, keurig uitgedost, kwam over een heuvel aanstappen, met zijn honden rondom hem, terwijl hij blies op een zilveren hoorn en al de echo’s het geluid weerkaatsten.

Dit was nu Herfst; maar hij was ook al niet wijzer dan zijn zusters, en ziende hoe teleurgesteld het nimfje was, zeide hij vriendelijk:

„Vraag het aan Winter; hij kent de Vuurgeesten zeer goed, want als hij komt, vliegen zij naar beneden, om vuren aan te steken in de haarden, waar rondom zich dan de menschen verzamelen, om warm te blijven. Neem dit roode blaadje en als gij ’s winters kille winden ontmoet, hul u dan daarin, anders vriest ge nog dood. Ik wensch u een voorspoedige reis en een zalig uiteinde,” en met een schellen toon uit zijn hoorn en al zijn honden achter hem aanspringend, spoedde Herfst zich weg.

„Zal ik ooit die Vuurgeesten bereiken?” zuchtte ons arme Kabbeltje, terwijl het onvermoeide lentekoeltje voortvloog, totdat de hemel donker werd en

koude winden begonnen te waaien. Toen hulde zij zich in het warme roode blad, als in een mantel, en zag neêr op de doode bloemen en bevroren velden, niet wetend, dat Winter hen met een zachte wollen deken van sneeuw toedekte, zoodat zij veilig konden liggen slapen, totdat Lente hen weêr wakker zou maken.

Weldra kwam Winter op den Noordenwind aanrijden, met een schitterende kroon van ijs op zijn grijze haren, en een mantel van ijsborduursel, waarvan hij naar alle kanten sneeuwvlokken rondstrooide.

„Wat wilt gij van mij, mooi schepseltje? Wees maar niet bang voor mij; ik heb een warm hart, al schijn ik van buiten ruw en koud,” zeide Winter, met een glimlach, die zijn prettig gezicht deed stralen in de koude lucht.

Toen Kabbeltje vertelde wat zij zocht, knikte hij en wees naar den donkeren hemel.

„Daarboven heel in de verte is het paleis, en de eenige weg er heen is door wolken, mist en vreemdsoortige plaatsen vol gevaren. Het is een veel te zware taak voor u, en de Vuurgeesten zijn wilde, ontembare wezens, die u wel vermoorden kunnen. Ga met mij terug en beproef het maar niet.”

„Ik kan niet terugkeeren, nu ik eenmaal den weg gevonden heb; stellig zullen die geesten mij geen kwaad doen, als ik hun vertel, waarvoor ik gekomen ben; en als ze mij die vlam geven, zal ik de gelukkigste nimf in de heele zee zijn. Zeg aan de arme moeder, dat ik mijn woord gestand zal doen; en wees lief voor haar, zij is zoo bedroefd.”

„Dapper schepseltje! Ik denk dat het u gelukken zal. Hier, neem dit sneeuwvlokje, dat zal nooit smelten, en goede reis,” riep Winter, terwijl de Noordenwind hem wegvoerde en de lucht vol sneeuw achterliet.

„En nu, lief Lentekoeltje, vlieg rechtuit naar boven, totdat wij het doel van onzen tocht bereiken. Zonnestraal zal den weg verlichten; Roodblaadje zal mij warm houden en Sneeuwvlokje hier naast mij liggen, totdat ik ’t noodig heb. Vaarwel, land en zee; voorwaarts nu, opwaarts naar de Zon!”

Toen Kabbeltje eerst haar luchtreis begon, lagen zware wolken opgestapeld rondom haar, en vulde een koude mist geheel de lucht. Steeds hooger vlogen zij, en de lucht werd al donkerder, terwijl een stormachtige wind de kleine reizigster heen en weêr rukte, als ware zij op de veelbewogen zee.

„Zal ik ooit de schoone wereld weêrzien?” zuchtte Kabbeltje. „Het is wezenlijk een vreeselijke weg, en indien ik niet de gaven der jaargetijden had, zou ik zeker bezwijken. Vlieg ras, lief windje, en breng mij weêr bij den zonneschijn.”

Weldra had zij de wolken achter zich gelaten, was de mist weggetrokken, en kwam zij boven bij de sterren.

Met verbaasde blikken bezag ze die lichte werelden, die vroeger, toen zij ze van uit de zee zag, dof en zoo ver verwijderd schenen. Nu bewogen zij zich rondom haar, sommigen met een zachten glans stralend, sommigen omgeven van veelkleurige ringen, enkelen bleek en koud, terwijl anderen met rooden gloed brandden.

Het nimfje zou gaarne wat gebleven zijn, om naar hen te kijken, want ze verbeeldde zich zelfs, dat stemmen haar riepen, gezichten glimlachten tegen haar en elke ster maakte muziek, bij het stralen in het luchtruim.

Maar nog hooger op, en dichter bij de zon, zag zij in de verte een licht, flonkerend als een gouden vlam en vurig gloeiend. „Hier zijn zeker de Vuurgeesten,” zeide zij en spoedde zich voort, vol verlangen het einde harer reis te bereiken.

Zij vloog altijd hooger, totdat zij vlak vóór zich een breed pad zag, voerende naar een gouden boog, waarachter zij liefelijke wezentjes zag heen en weêr zweven. Toen zij nader kwam, werd de lucht zoo heet, dat het roode blaadje verschrompelde en Kabbeltje zou gestorven zijn, indien ze niet snel het vlokje sneeuw uit elkaar geplukt en zich in dat koele manteltje gehuld had.

Toen was zij in staat ongedeerd, onder dien grooten boog door, in een vreemde plaats te komen, waar de muren bestonden uit roode, blauwe en

paarsche vlammen, die de prachtigste gedaanten aannamen bij het heen en weêr flikkeren. Hier woonden de Vuurgeesten en Kabbeltje zag vol bewondering hun vlammenkronen, hun schitterende oogen, de vonken, die uit hun lippen sprongen bij het spreken, en hoe in elks boezem een vlammetje brandde, dat nooit verflauwde of uitdoofde.

Zij had geen tijd om meer te zien, want de wilde wezentjes kwamen rondom haar dansen, en hun heete adem zou haar stellig verteerd hebben, als ze niet haar sneeuwmanteltje over haar hoofd getrokken had en hen gesmeekt, haar niet aan te raken, maar haar naar de Koningin te geleiden.

Door gangen van veelkleurige vlammen brachten zij haar bij een Vuurgeest, nog schitterender dan de overigen; want een kroon van gele vlammen tooide het hoofd der Vorstin, en onder haar doorschijnenden purperen mantel scheen het licht in haar borst als een groote ster.

Toen vertelde Kabbeltje, hoe zij, de geheele wereld door, naar hen gezocht had, en, geholpen door de gaven der jaargetijden, eindelijk in staat was de toovervlam te komen vragen, die het kindje weêr in het leven moest terugroepen.

„Neen, die kunnen wij u niet geven,” zeide de Koningin; „want elk onzer zou een deel van den gloed in zijn borst moeten nemen, om deze vlam samen te stellen, en dit doen wij niet gaarne, omdat, hoe helderder deze onze zielen branden, wij er des te liever uitzien.”

„Lieve Geesten, met uw warme harten, zend mij niet ongetroost weg, na deze lange bange reis,” riep Kabbeltje met smeekende gebaren. „Ik ben overtuigd, dat uw inwendige vuren des te helderder schitteren zullen, als gij deze goede daad verricht; want iedere daad van liefde maakt ons schooner. Geef mij die vlam, en al wat ik kan, zal ik voor u doen.”

Terwijl zij sprak, viel haar mantel een weinig naar achteren en zag de Koningin de diamanten ketting, die Kabbeltje droeg.

„Als gij mij die prachtige blauwe steenen wilt geven, die schitteren als helder water, zal ik een weinig van mijn boezemvuur geven ten behoeve

van het kind, omdat gij een dapper nimfje zijt, en het zwaar valt tegen u wreed te zijn.”

Met blijdschap gaf Kabbeltje haar halsketen; maar helaas! zoodra de hand van de Koningin die aanraakte, smolten de juweelen als ijs, en vielen ze als heldere druppels op den grond. Toen schoten de oogen der Koningin vuur, en al de Vuurgeesten verzamelden zich woedend rondom Kabbeltje, en vonken vielen van hun lippen, terwijl zij booze woorden tot de nimf spraken.

„Ik heb thuis nog een boel fijner juweelen, en als gij mij de vlam wilt geven, zal ik u zooveel paarlen brengen, als ik in de zee kan vinden, en aan elk uwer een halsketting geven, ter herinnering aan de vriendelijkheid mij bewezen,” zeide zij zachtmoedig, terwijl zij rondom haar knetterden, en bereid schenen, om in hun woede haar te verteren.

„Wij zullen het doen,” zei de Koningin, „maar als de juweelen, die gij ons brengt, smelten zooals deze, dan houden wij u hier gevangen. Beloof, dat gij weêrom zult komen, anders zullen we bliksemschichten zenden om u op te zoeken en te dooden, al waart ge ook op den bodem der zee.”

De nimf beloofde het, en ieder der geesten gaf een vonk, totdat de vlam samengesteld was, en geborgen in een kristallen vaas, waarin zij schitterde als een prachtige ster.

„Onthoud goed uw belofte! Niet vergeten!” riepen om strijd de woeste kabouters, terwijl ze haar geleidden naar den boog, en haar naar buiten lieten, om door mist en wolken terug te reizen, totdat zij ver weg in de diepte de blauwe zee weêr aanschouwde.

Recht verheugd dook zij onder in de koele baren, en zonk neder in haar oude woning, waar al hare oude vriendinnen en vrienden zich haastten om haar van harte te verwelkomen.

„Kom nu, lief, dapper meisje, en voleindig het goede werk, dat gij hebt begonnen.”

Zij verzamelden zich rondom het grafje, waarin het kindje lag, als een marmer beeldje. Kabbeltje plaatste het de vlam op de borst, en keek toe, hoe die daar schitterde, terwijl langzamerhand de kleur terugkwam in het bleeke gezichtje, licht in de doffe oogjes en adem door de koude lipjes, totdat het kindje ontwaakte uit zijn langen slaap, glimlachend opkeek en om zijne moeder riep.

Toen zongen al de waternimfen van vreugde en kleedden hem in fraaie kleêrtjes van geweven zeegras, deden kettingen van schelpjes om zijn hals en armen, en zetten hem een krans van waterbloemen op de slapen.

„Nu zult gij uwe moeder weêrzien, die zoo lang op u gewacht heeft, lief kind," zeide Kabbeltje, terwijl zij hem in hare armen sloot en gevoelde, dat al hare moeite niet vergeefs was geweest.

Aan het strand zat de arme moeder nog geduldig te wachten en uit te kijken, evenals ze dat het geheele jaar lang gedaan had. Plotseling kwam een groote golf naar haar toe rollen, en daarop, gedragen door armen zoo wit als schuim, zat haar kindje en wuifde haar toe met zijne handjes, terwijl hij haar toeriep: „Ik kom al, Moesje! en ik heb zulke mooie dingen uit de diepte van de zee, om u te laten zien!"

Toen brak de golf zachtjes op het strand en liet het kind veilig en wel in de armen zijner gelukkige moeder achter.

„O trouwe nimf, wat kan ik doen, om u mijn dankbaarheid te toonen? Ik zou u gaarne iets prachtigs geven, maar ik heb niets anders dan dit kleine paarlenkettingje. Het zijn de tranen, die ik geschreid heb, en de zee heeft die in paarlen omgezet, opdat ik iets zou hebben, om u aan te bieden," zeide de vrouw, zoodra de vreugde haar niet meer belette te spreken.

Kabbeltje nam het fraaie snoer paarlen en zwom weg, bereid voor haar nieuwe taak, terwijl het kindje vroolijk rondtrippelde op het zand, en de moeder glimlachte als zonneschijn tegen het goede nimfje, dat zooveel voor haar gedaan had.

In alle schuilhoeken, diep onder in de zee, zocht Kabbeltje naar de prachtigste juweelen, en toen zij er verscheidene fraaie kettingen van geregen had, vloog zij weêr weg op het onvermoeide Lentekoeltje, naar het Vuurpaleis in den hemel.

De Vuurgeesten verwelkomden haar hartelijk, toen zij haar schatten voor de voeten der Koningin uitstortte. Maar toen hun gloeiende vingers de juweelen aanraakten, smolten zij ook en vielen neder als dauwdruppels. Kabbeltje vreesde zeer, want zij kon niet blijven leven op die vurige plaats en zij verzocht dringend, of zij met iets anders haar leven mocht redden.

„Neen, neen,” riepen de Vuurgeesten zeer beslist. „Gij hebt uwe belofte niet gehouden en nu moet gij hier blijven. Doe dezen kouden mantel af en zwem in de vuurfonteinen, totdat gij ook een ziel krijgt, als de onze, en ons kunt helpen de vonken in onzen boezem weêr helderder te maken.”

Kabbeltje zonk wanhopig neêr, en gevoelde, dat nu haar laatste uurtje geslagen was; maar toch was zij nog blijde, dat zij het leven van het kind gered had, al was het ten koste van haar eigen leven. De Vuurgeesten omringden haar, maar toen zij begonnen haar den mantel af te trekken, zagen zij daaronder het snoer paarlen, met zachten glans prijkend, die nog verhelderde, toen zij hun handen eraan sloegen.

„O, geef ons deze!” riepen zij; „die zijn schooner dan de vorige, en smelten niet. Geef ons dit en dan moogt gij vrij heengaan.”

Kabbeltje gaf ze met vreugde en weêr veilig in haar mantel kruipend, vertelde zij hun, dat de paarlen, die zij zoo trotsch onder elkander verdeelden, tranen waren, die nog zouden zijn blijven vloeien, indien zij niet die vlam afgestaan hadden. Dit beviel de kabouters, want hun hart was even warm, als hun inborst vurig, en glimlachend zeiden zij:

„Daar wij u niet mogen kussen, en gij bij ons niet leven kunt, willen wij onze liefde voor u toonen, door u een aangename terugreis te bezorgen. Kom maar naar buiten en zie welk een helder verlichten weg wij voor u gebaand hebben.”

Zij brachten haar naar de poort, en daar zag zij een prachtigen regenboog, die zich welfde van den hemel naar de zee, en welks liefelijke kleuren in de zon schitterden.

Na hartelijke dankbetuiging en afscheidswoorden, vloog het gelukkige nimfje naar huis terug, langs dien heerlijken weg, en al de golven in de groote zee dansten van vreugde, om haar welkom te heeten.

EVA’S BEZOEK AAN HET TOOVERLAND.

Een klein meisje lag op het gras, bij de beek, die kabbelde over de steenen, en dacht: „Ik wou dat ik wist, wat het water toch altijd te vertellen heeft.”

Onder het luisteren hoorde zij nog een ander soort van muziek, die gestadig naderbij scheen te komen, totdat plotseling om den hoek een allerliefst bootje kwam, gevuld met Toovernimfjes, die dansten op de groote groene bladeren van lelietjes van dalen, terwijl al de witte klokjes, aan den hoogen stengel die tot mast diende, helder en liefelijk luidden.

Een plat rotsblok, met mos bedekt, lag midden in de beek, en hierop ankerde het bootje, dat de nimfjes wat rust konden nemen. Eva lag te kijken naar hun aardige spelletjes, terwijl zij rondsprongen, of met waaiertjes wuifden, of dronken uit de roodgerande kopjes op de rots.

Dicht bij haar in het gras groeiden wilde aardbeziën, en Eva gooide eenige van de rijpste aan de nimfjes en kaboutertjes toe; want honig en dauw schenen het kind armzalig voedsel toe.

Toen zagen de nimfjes haar, en knikten en lachten en riepen, maar die zachte stemmetjes bereikten haar oor niet. Zij fluisterden dus onder elkander, en daarna vlogen twee harer naar den kant van de beek, gingen op een boterbloempje zitten en zeiden toen vlak aan Eva’s oor:

„Wij zijn gekomen om u te bedanken voor uw bessen, en u te vragen of wij ook iets voor u doen kunnen; want heden is ’t onze feestdag en zijn wij in staat, ons voor u zichtbaar te maken.”

„O, laat mij dan naar het Tooverland gaan! Ik heb al zoo lang verlangd om u en uws gelijken eens goed te zien en te leeren kennen; en ik wilde nooit gelooven wat men zegt, dat er geen toovernimfen meer zijn,” riep Eva, zeer verheugd te bemerken, dat zij toch gelijk had.

„Sommige kinderen zouden wij niet durven medenemen, zij zouden zooveel kwaad doen; maar gij gelooft in ons, gij hebt al het schoone in de wereld lief, gij vernielt nooit onschuldige schepseltjes, gij vertrapt nooit moedwillig bloemen, en laat nooit booze driften heerschen in uw onschuldig, gelukkig hartje. Gij moogt met ons medegaan, en zien hoe wij leven.”

Maar terwijl de Toovernimfjes spraken, keek Eva heel droevig en zeide:

„Hoe kan ik met u medegaan? Ik ben zoo groot; ik zou met één vinger uw heele mooie schip kunnen doen zinken, en vleugels heb ik niet.”

De nimfjes lachten en raakten haar even aan met hun zachte handjes, zeggende:

„Nu kunt ge ons geen kwaad doen. Kijk maar in het water en zie, wat wij gedaan hebben.”

Eva keek en zag, onder een groote paarsche viool, een heel klein kindje staan. Zij was het zelf, maar zoo klein, dat zij wel een miniatuurnimfje geleek, met een wit boezelaartje voor en een rose zomerhoedje op. Zij klapte in hare handen en sprong op van vreugde en lachte om de aardige verschijning; maar plotseling werd zij weêr ernstig, bij het kijken van de plaats, waar zij stond, naar het eilandje der nimfen.

„Maar, nu ik zoo klein ben geworden kan ik zoo’n grooten stap niet doen, en gij kunt mij niet er over tillen, dat weet ik zeker.”

„Geef elk van ons een hand en wees niet bang,” zeiden de nimfjes en deden haar er over zweven, alsof zij het zaadpluisje van een paardebloem ware.

Al de nimfjes waren heel blijde haar te zien, en betastten haar en gluurden en deden allerlei vragen, daar ze nog nooit in hun leven met een menschenkind gespeeld hadden.

Eva was nu zoo klein, dat zij met hen dansen kon, en eten wat zij aten, en hun mooie liedjes meêzingen. Zij vond bloemenhonig en dauwdruppels

heel lekker, en vond het heel prettig te wippen op een grasssprietje, of neêr te glijden langs een glad rietje, of te schommelen in een bloemkelkje. Zij leerde allerlei nieuwe vroolijke spelletjes, verstond wat de beek zeide, zag een boterbloempje ontluiken en had een heerlijk tijdje, totdat de kapitein van het nimfenscheepje een langen liefelijken toon blies op zijn kamperfoelie-hoorn en al de nimfjes weêr aan boord kwamen, om naar huis te zeilen.

„Nu zal ik den weg leeren kennen naar het Tooverland, en er weer heen kunnen gaan wanneer ik wil," dacht Eva onder 't voortzeilen.

Maar de slimme wezentjes wilden juist niet, dat zij dien weg zou leeren; want slechts heel zelden mag een kind dat oord bezoeken. Zij lieten dus de belletjes zachtjes luiden, en zongen allen slaapdeuntjes, totdat Eva in een vasten slaap viel en niet eer wakker werd, voor ze in het Tooverland was, zoodat ze niets van de reis bemerkte.

Bij de aankomst dáár scheen het zonsondergang te zijn, want de hemel was rood, de bloemen droomden reeds achter de groene gordijnen, de vogels waren warm weggestopt in hun netjes en geen geluid hoorde men, dan het gefluister van den wind, die zachtkens zong, „Goeden nacht, goeden nacht!" „Wij gaan allen vroeg naar bed, tenzij de maan schijnt. Wij zijn moê; wij willen het u dus gemakkelijk maken tot morgen," zeiden de nimfen en toonden haar een lief bedje, met witte rozenblaadjes als lakentjes, een rood rozenblad als deken, en twee dikke witte paddestoeltjes als kussens. Gordijntjes van spinrag hingen er over; als kaars op den kandelaar deed een glimworm dienst, en een klokje van een lelietje van dalen was een aardig nachtmutsje, terwijl een nachtponnetje geweven van disteldons klaar lag om aan te trekken.

Eva ontkleedde zich snel en ging in het mooie bedje liggen kijken naar het roode licht, totdat de slaap hare oogjes dichtlook, en een liefelijke droom hare ziel vervulde tot den morgen. Zoodra de zon over de heuvels kwam kijken, waren de elfjes op en weg naar het meer, waar zij allen onderdoken en plasten en dreven en joolden, totdat schitterende druppels de lucht vervulden, en het water wit was van schuim. Zij droogden zich af aan